

ללא מחיצות

אכא שר איירונפיר
ד"ר ישראל בר

משום שהפריע לתנועה... (המשך ב"דבר השבוע").

ממישנתו של מייסדו

עוד לא עבדה תקוותנו?

ד"ר זואריץ

(בשיחה עם אשתו בעניין העוזרת)

טוסט-גבינה נפגע בשתי רקטות / היא בתוך אש לוחטת ביקשה לנקוב בשמה. מערכת הסכום פוזרה לכל עבר וקרם הווניל ניתז על הקירות, כך שב- תוך חדרו של המפקח התייצבו שני כתבי הספורט ואנוכי.

המפקח איירונסייד הוא אדם גבוה ושמן אך אינו זריז דיו, כך שלא הצליח להתחמק מסידרת הבעיטות ומכות גביהיד שדחקוהו לפינת החדר. למרות קומתו האדירה ומראהו המגושם הצליח לנו ללופתו עד מהרה ב"גלסון-כפול" וסובבנו את ידו.

רימונד בר: "נולדתי ב-1917... אמי היתה פסנתרנית ושמה מינרבה סמית בר... אבי, ישראל בר, היה מר-גל... כשאני עוסק בהסרטה אני נמצא על האי שלי... יש לי אי-תנועה בלוס-אנג'לס... מדוע קניתי אותו?"

בסכין ממש, אלא שלא רצינו לפגוע במערכת הסכום הנאה שהורכבה על טהרת ראשי השלטון המקומי. המעלית נעצרה ואנו פרצנו לעבר חדרו של הציף. הקרב היה קצר, כי דברי השיר, והתחולל לפתע / הסילו-נים חלפו ממעל בשריקה // וכשה-

המעלית היתה דחוסה משהו. מבעד חתיכות הכרוב הצלחתי להבחין בזר פרחים ענק בו השתרגו שני כתבי ספורט ריחניים, בטוסט-גבינה שהיה מקושט בפלחי-עגבניות ובחברת כנסת ובקרם-ווניל עטוי דובדבנים שענו לי שם משה. ניתן היה לחתוך את המתח

הרמטכ"ל המצרי חיך ברישעות. "הו-הו-הו אני אראה ליהודים האלה! היי-היי אני אתקע להם סכין בגב כמו שאנחנו הערבים עושים תמיד." הוא הרים בידו השעירה כשל קוף, את שופרת הטלפון: "הלו, אחמד? זה הרמטכ"ל שלך מדבר אליך, יא-אחי. צריך לתקוע ליהודים סכין בגב. מה דעתך לעשות במשבר אנרגיה? טוב. טוב מאוד. תתחיל היום אחרי-הצהריים. להתראות." המצרי שיפסף ידיו באנטישמיות וגירגר בנחת.

זלמנול, ילד-הפלא הישראלי, השומע-ואינו-נשמע, טייל כדרכו בחיק ארצנו המוקפת אויבים, ונהנה מיפי הארץ. רק עם מימיה על שכמו השקיף זלמנול על השומרון - ארץ אבותינו, על הגולן - מעוז ביטחוננו ועל שארם-א-שייח היפהפיה עם הדגים. "אה, כמה יפה ארצנו, ארץ-ישראל, ומה חבל שהיא מוקפת אויבים הזוממים עליה רעה ותוקעים סכין בגבה, הירחר זלמנול בכעס.

לפתע נשמע טירטור הליקופטר ממעל. "זלמנול! זלמנול! בוא למטכ"ל! מוטי מחכה לך!" נשמע קולו של אל"מ ארעו קומתי. "אני בא!" השיב זלמנול וזירז את פעמיו אל המטכ"ל. כשהגיע ארעו למטכ"ל כבר חיכה שם זלמנול. "איך אתה עושה זאת, זלמנול?" שאל ארעו המופתע, "הלא אני באתי בהליקופטר, ואתה לא!" "כשמפקדי קורא לך, אני תמיד נכון!" השיב זלמנול והצדיע לרמטכ"ל מוטי.

"שב, זלמנולינקה, אמר מוטי בחיבה. זלמנול הסיט את תרמילו וישב. "המצרים החלו במשבר אנרגיה, פתח הרמטכ"ל. "אם לא נעשה משהו, נהיה בצרה גדולה. אתה זלמנול, בתור שומע-ואינו-נשמע, היחיד שיכול לפעול מאחורי קרומי האוייב מבלי שירגישו בו, ולפעול רבות למען עם-ישראל. אתה מוכן?"

אבל תשובה כבר לא ניתנה, כי זלמנול נעלם לפתע מן החדר. "בוודאי יצא להכות במצרים," אמר ארעו קומתי ושניהם חייכו בהתפעלות זה לזה.

זלמנול חמק בגמישות מבעד לקווי המצרים. "אהה, כמה טיפשים הם הערבים. כמה קל לחדור בגמישות מבעד לקווייהם. בעצם, אין זה פלא כלל בגלל שהרי חוץ מלתקוע סכין בגב, הערבים לא יודעים לעשות כלום." הוא התקרב בגבורה אל החייל המצרי המרושל, בעל השפם המטונף והעבייה המלוכלכת, ששמר על משבר-האנרגיה, והיכה בכוח על ראשו. "הא לך מצרי אכזר וטיפש! זה ילמד אותך להזיק לישראלים!" קרא זלמנול.

החייל הערבי נבהל נורא ותיכף זרק את נעליו ורץ למדבר. זלמנול התגלגל מצחוק כמעט.

לפתע נשמע רישורש מאחורי גבו של זלמנול. הוא נדרך כקפיץ... (המשך ב"זלמנול במשבר האנרגיה - חלק ב" יופיע בקרוב בהוצאת "מופת - ספרות ילדים".)

הרמטכ"ל של צה"ל חיך בגבורה. "המצרים הרשעים שוב מתחילים עם משבר אנרגיה בגב. צריך להתגבר עליהם מיד אחרת עם-ישראל בסכנה גדולה. אבל מי יכול לנצח את המצרים שתוקעים תמיד סכין בגב?" הוא הרים בידו השרירית את שופרת הטלפון וחייג את מספרו של השליש לתפקידים מיוחדים, אל"מ ארעו קומתי: "הלו, ארעו? מדבר מוטי, המפקד והידיד שלך. תשמע, המצרים שוב מתחילים איתנו. אולי אתה יודע מי יכול להשיב להם כגמולם?" אל"מ ארעו הירחר שנייה וקיבל החלטה במהירות: "זלמנול! זלמנול! ראה למצרים את נחת זרועו!" הרמטכ"ל מוטי חיך בשמחה: "נכון, ארעו ידידי. ידעתי שאני יכול לסמוך עליך. קרא מייד לזלמנול למטכ"ל."